

I. KAPITOLA

Bylo úterý před svátkem svatého Bartoloměje, kterého jako patrona řezníků, obuvníků, knihářů a vlastně všech, kteří pracovali s kůží, ctili pražští řemeslníci okázalou slavností s procesím. Oldřich z Chlumu měl už toho všeho městského lomozu a křiku plné zuby a Prahu hodlal opustit dříve, než ulice zaplaví rozjásaní řemeslníci. Kdyby jen křičeli, ale cechy měly dokonce nacvičené tance s doprovodem bubnů a píšťal.

Záhy po ránu opustil zájezdni hostinec u brány svatého Ambrože a se svými pomocníky projel Poříčskou osadou. Přes vltavský brod pokračoval kolem ostrova Štvanice na druhou stranu řeky. Tudy vedla nejkratší cesta domů na Bezděz. Všichni tři žertovali jako malí kluci, protože měli za sebou jeden ze svých nejtěžších případů. Šlo totiž o osm set hřiven zlata, které záhadně zmizely na cestě z Jílového na Pražský hrad. To zlato slíbil český král Přemysl rakouským pánům za jejich vojenskou pomoc, neboť na obzoru byla válka s uherským králem Bélou.

Oldřich z Chlumu dostal na nalezení zlata pouhý týden, a navzdory tomu, že šlo o zločin téměř dokonale promyšlený, našel ho a zločince potrestal. O hlavu přišel nejen perkmistr Fridlín, ale i rychtář Henslin, který vlastnil rychtu v osadě u Svatého Havla v Praze. Soud se protáhl a pak musel Oldřich z Chlumu ještě zařizovat úřední záležitosti, nicméně po dvou týdnech práce byl se vším hotový.

Mohl být na sebe hrdý. A na své pomocníky rovněž, protože kromě krádeže v Jílovém pomohli chudému písaři, aby dostal ukradené dědictví a otcovo jméno Enderlin Štuk. Navíc ještě potrestali vraha bezvýznamného Žida. S tím se samozřejmě Oldřich z Chlumu králi nechlubil, nezajímalo by ho to, ale v očích Božích to jedno nebylo. Na spravedlnost měli nárok všichni, bohatí i ti nejnuznější. A to Oldřich z Chlumu se svými pomocníky ctil.

Pomalu stoupali na návrší nad řekou, když se z boku, na cestě od Břevnova, objevilo několik jezdců. Ozbrojenec v čele nesl praporec s erbem českého krále. Protože houfec jel rychle, zvedl Oldřich z Chlumu ruku a dal své malé družině znamení, aby zastavila. Považoval za zdvořilé vzdát královské zástavě hold. A v případě, že by byla potřeba jeho pomoc, byl jako rytíř k dispozici.

Když se houfec přiblížil, poznal královského lovčího Tistu z Rotštejna, který čněl díky své vytáhlé postavě nad ostatní jezdce. Navíc byl jeho kůň o poznání vyšší než ostatní, a proto byl na něj náležitě pyšný. Lovčí se už z dálky upřeně díval na Oldřicha z Chlumu a jak se blížil, pohledem neuhnul. Oldřichovi došlo, že hledá jeho a rozhodně z toho radost neměl, protože se těšil domů na Bezděz a na svou ženu Ludmilu z Vartemberka. Svatbu měli před několika měsíci, ale kvůli povinnostem u královského dvora byli spolu zatím stěží pár týdnů.

Když je královský houfec dohnal, Tista z Rotštejna nejdříve rytířsky pozdravil taseným mečem v ruce, pak ho ukryl do pochvy a pokračoval: „Jsem rád, pane královský prokurátore, že jsem tě dostihl tak brzy. Naš vznešený panovník se ráno rozhodl, že ho panovnické povinnosti už tak unavují, že se musí pár dní rozptýlit. S několika rytíři, které považuje za své přátele, odjíždí na Zvíkov.